

הטור השביעי

השיר המפטר

הוא קם
וואוסף אה בליו בן־קמה,
בגלדיטור ותיק
שהוקין בזירות.

הוא קם ויורד
לאטו מן הבמה,
ותרועה אחרונה התצוצרות
שרות.

ונוסף הוא לאט את ראשו השב:
הנה רוסיה — באש מחזית עד לרף
הוא זוכר עוד: כזאת היא הקלה אחרים
ללכד את ארסון הנרף.

הוא זוכר את צליליו שנקאו בעוף
מחלון מרחמים וצנוק.
הוא זוכר את קצבו שנשלב בתוף
בתפלת שנים־עשר
של בדוק.

ומביט העולם ומצדיע, אדם,
עד שפתיו מדברות דומם:
לא השיר הוא אשם, לא השיר הוא אשם
אם אתו עד היום
לא שגב אדם.

לא השיר הוא אשם, אם צמים ונערים
הפכוהו לא פעם חוטא ובדאי.
לא השיר הוא אשם, אלא רק השירים
שזיפו אותו קצת או יותר קדי.

אך רבים ינקרו לו יעוד ומסרת
ונשאוהו באז, בזכרון נעורים,
בזקא. בזקא מפני שפיוס כל תזמרת
אותו מחזיפה בשירים אהרים.